

Sygn. Akt XVII AmC 943/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSR /del/Ewa Maciejewska

Protokolant: Anna Redkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2011 r. , w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w P.

przeciwko

Firmie (...) – rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. uznaje za niedozwolone i zakazuje wykorzystywania pozwanej Firmie (...) – rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o nazwie: „Regulamin Sklepu (...) (...)” o treści: „ Sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za nieprawidłowe pod względem technicznym działanie Sklepu (...)” (rozdział 10 pkt 2),

II. zasądza od pozwanej Firmy (...) – rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powoda Stowarzyszenia (...) w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje pobranie od pozwanej Firmy (...) – rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie) kwoty 600 zł (sześćset złotych) tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych,

IV. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanej Firmy (...) – rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L..

/-/ SSR del. Ewa Maciejewska

Sygn. akt AmC 943/10

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 lipca 2011 r.

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2010r. (data stempla pocztowego) powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w P. wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia zawartego w stosowanym przez pozwaną Firmę (...) - rok założenia 1952” spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wzorcu umowy o nazwie „Regulamin sklepu internetowego” o treści: „Sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za

nieprawidłowe pod względem technicznym działanie sklepu” (Rozdział 10 pkt.2 Regulaminu) oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana w ramach swojej działalności gospodarczej prowadzi m.in. sklep internetowy. Oferując swoje usługi pozwana posługuje się Regulaminem zawierającym m.in. zakwestionowane postanowienie. Postanowienie to- zdaniem powoda- jako rażąco sprzeczne z dobrymi obyczajami i naruszające interesy konsumentów stanowi klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art.385¹ k.c. Przewiduje ono bowiem, w sposób sprzeczny z prawem cywilnym, wyłączenie odpowiedzialności przedsiębiorcy wobec konsumentów.

Pozwana Firma (...)- rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. wniosła o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami postępowania, w tym zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Motywując swoje stanowisko strona pozwana podniosła, że zleciła obsługę techniczną sklepu podmiotowi zewnętrznemu (osobie trzeciej), za której działania lub zaniechania nie jest w stanie przejąć odpowiedzialności wobec konsumentów. W związku z tym w regulaminie sklepu został prowadzony zapis pkt 2 rozdział 10.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana Firma (...)- rok założenia 1952” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. w ramach swojej działalności gospodarczej prowadzi sklep internetowy .

Oferując swoje usługi pozwana posługuje się wzorcem umowy o nazwie „Regulamin sklepu internetowego (...)”.

We wzorcu tym zamieszczone jest postanowienie o treści:

„Sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za nieprawidłowe pod względem technicznym działanie sklepu” (Rozdział 10 pkt.2 Regulaminu)

\Okoliczności bezsporne\

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd rozważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 385¹§ 1 k.c. niedozwolonymi są takie postanowienia umowy, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, o ile nie zostały uzgodnione indywidualnie i nie są postanowieniami określającymi główne świadczenia stron w sposób jednoznaczny.

Uznanie postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z obrotu wymaga zatem łącznego spełnienia następujących przesłanek:

- postanowienie umowy zawieranej z konsumentem nie zostało uzgodnione indywidualnie, tj. konsument nie miał rzeczywistego wpływu na jego treść, nie podlegało negocjacji, lecz zostało ono narzucone konsumentowi,
- prawa i obowiązki konsumenta zostały ukształtowane w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami , rażąco naruszając jego interesy,
- postanowienie umowne nie odnosi się do określonych jednoznacznie głównych świadczeń stron.

W niniejszej sprawie bezsporny jest zarówno fakt stosowania przez stronę pozwaną wzorca umownego zawierającego sporną klauzulę, jak i okoliczność , iż klauzula ta była narzucana konsumentowi i nie podlegała indywidualnym uzgodnieniom. Postanowienie to nie dotyczyło przy tym jednoznacznie określonych głównych świadczeń stron w ramach umowy zawieranej w oparciu o krytyczny wzorzec .

Powyższe oznacza, że przesądzenia wymaga jedynie kwestia czy

zakwestionowany zapis o treści: „Sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za nieprawidłowe pod względem technicznym działanie sklepu” kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy i istotnie ogranicza odpowiedzialność pozwanego względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, w rozumieniu art. 385³ pkt 2 k.c.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania nie sprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami.

Ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami w zakresie treści stosunku obligacyjnego, wyraża się w tworzeniu klauzul godzących w równowagę kontraktową stron (vide: wyrok SN z 13 lipca 2005r.I CK832/04, Lex nr 159111). Za sprzeczne z dobrymi obyczajami uznać trzeba działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub braku doświadczenia, a więc działania traktowane powszechnie za nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych reguł, standardów postępowania.

Rażące naruszenie interesów konsumentów polega zaś na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na ich niekorzyść (vide: wyrok SN z 13 lipca 2005 r. I CK 832/04, Lex nr 159111).

Sąd podziela stanowiska powoda, iż sporne postanowienie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów. Postanowienie to w ocenie Sadu stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385³ pkt 2 k.c.

Zgodnie z art. 385³ pkt 2 k.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

W myśl przedmiotowego postanowieniem pozwany przedsiębiorca nie odpowiada za nieprawidłowe pod względem technicznym działanie swojego sklepu internetowego. W ocenie Sądu, przedmiotowa klauzula prowadzi niewątpliwie do wyłączenia lub istotnego ograniczenia odpowiedzialności pozwanej wobec konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania w stosunku do zasad określonych w art.471 k.c. i następane.

Objęta sporem klauzula poprzez niedoinformowanie konsumenta może wywołać u niego błędne przekonanie co do zakresu przysługujących mu praw, możliwości dochodzenia przez niego ewentualnych roszczeń wynikających z zawartej umowy. To wyłącznie od pozwanej będzie należała ocena tego, czy zaistniałe okoliczności (nieprawidłowości)

mieszczą się w przedmiotowym zakresie.

Podkreślić trzeba, że skoro pozwana prowadzi działalność gospodarczą nastawioną na zysk, to winna ponosić również ryzyko gospodarcze z tą działalnością związane, a nie przerzucać tego ryzyka na swoich klientów – konsumentów..

Zgodnie z art. 354 § 1k.c. określającym sposób wykonania zobowiązania-dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego. Stosownie do art.355 § 2 k.c. należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności.

Wbrew stanowisku pozwanej, nieuzasadnionym jest więc wyłączenie jej odpowiedzialności z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez podmioty, za pośrednictwem lub przy pomocy których, pozwany prowadzi swoją działalność (podmiot zewnętrzny, któremu pozwana zleciła obsługę techniczną sklepu).

Reasumując przyjąć należy, że przedstawione ukształtowanie stosunku prawnego w przedmiotowym wzorcu umowy jest nieuzasadnione, gdyż godzi w dobre obyczaje (rzetelne traktowanie konsumenta, szacunek, zaufanie stron) i rażąco narusza interesy konsumenta (dezinformacja, wykorzystanie niewiedzy konsumenta).

Sporny zapis stanowi przy tym niedozwoloną klauzulę umowną w myśl art. 385³ pkt 2 k.c., wyłącza bowiem odpowiedzialność pozwanej względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, w stosunku do zasad ogólnych przewidzianych w art.471

i art. 472 k.c. w zw. z art. 355§ 2 k.c.

Mając powyższe na względzie Sąd, na podstawie art. 385¹§1 k.c. w zw. z art. 385³ pkt.2 k.c. uznał sporne postanowienia wzorca umowy za niedozwolone, zaś na podstawie art. 479⁴² zakazał ich wykorzystywania w obrocie.

O wysokości opłaty sądowej od pozwu i obciążeniu nią pozwanej na rzecz Skarbu Państwa, orzeczono na podstawie art. 26 ust 1pkt 6 w zw. z art..113 ust.1 oraz art.96 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.)

O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto, stosownie do wyniku sporu, na zasadzie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.)

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanej zarządzono na podstawie art.479⁴⁴kpc

/-/ SSR (del) Ewa Maciejewska